

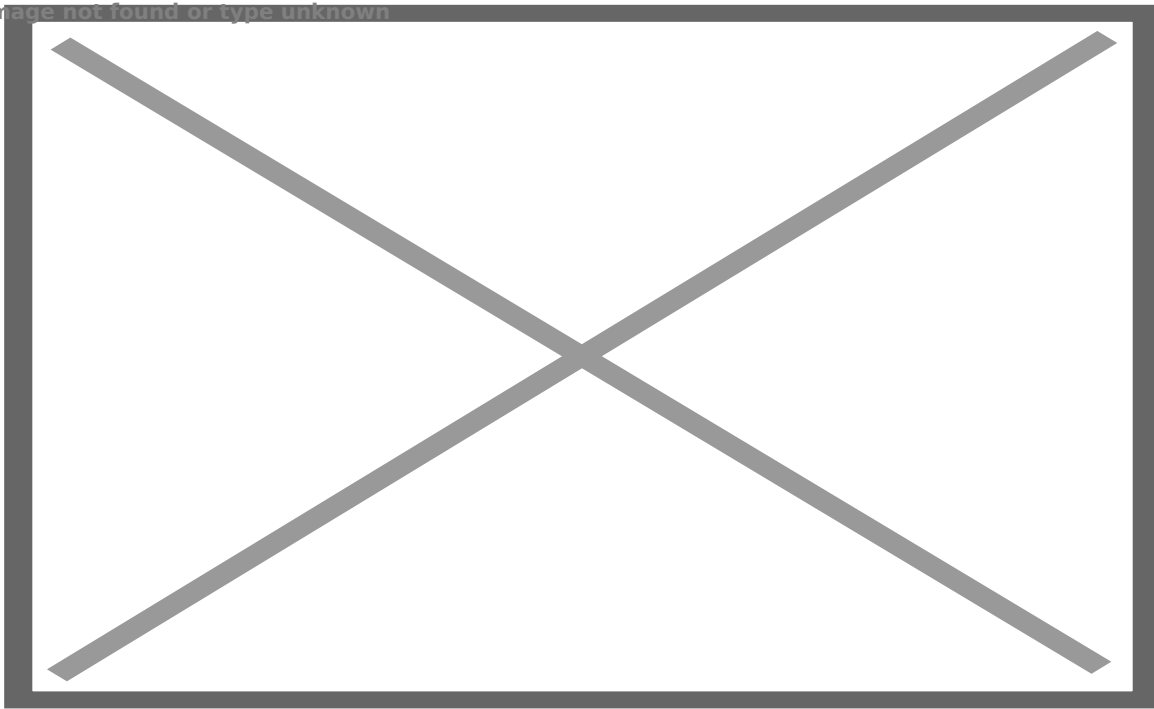
Tết đến, mẹ về - cả nhà đoàn tụ

02:54 08/01/2017

Tác giả: Sinh viên VHNT QĐ

Ngày tôi bước chân vào cổng trường đại học cũng là ngày mà mẹ tôi lên máy bay sang xứ người sinh sống...

Image not found or type unknown

Mọi chuyện như vừa mới đây, mà thoát đã ba năm rồi. Tôi vẫn còn nhớ như in ngày hôm ấy, hai mẹ con đang trên đồi vừa làm, vừa chuyện trò vui vẻ thì nhận được điện thoại báo tin tôi đỗ đại học.

Vui mừng khôn xiết hai mẹ con bỏ dở công việc chạy về nhà khoe với bố. Tôi vui đến mức mấy ngày không sao ngủ yên giấc và để ý thấy bố mẹ tôi cũng vậy.

Nhưng, bố mẹ không phải vì mừng không ngủ được mà xen lẫn niềm vui là sự lo lắng, thấp thỏm làm sao để có tiền nuôi con ăn học.

Nhà tôi ở miền núi, bố mẹ tôi là công nhân chè quanh năm suốt tháng "bán mặt cho đất, bán lưng cho trời". Cuộc sống chỉ biết dựa vào cây chè, chè tốt tươi thì no ấm, chè cần cỗi thì đói ăn.

Nhưng, suy cho cùng chè có tốt hay xấu thì mấy đồng lương công nhân của bố mẹ tôi chỉ đủ ăn, đủ mặc mà thôi.

Bây giờ con gái xuống thành phố học phải lo thêm tiền học phí, tiền ăn, tiền trọ biết kiếm đâu ra. Bố mẹ tôi bảo dù có nghèo đến mấy cũng nhất quyết cho con ăn học đàng hoàng.

Vì quê nhà khó kiếm sống, mẹ tôi quyết định đi xuất khẩu lao động sang Ma Cao.

Đi học xa nhà khó khăn lắm, cái gì cũng thiếu mà không dám xin vì hoàn cảnh nhà mình không đáp ứng hết được. Thương bố ở nhà phận gà trống nuôi con. Lo em còn nhỏ đã phải xa bàn tay của mẹ. Nhớ mẹ phương xa một thân một mình nơi đất khách.

Tôi khó một thì mẹ tôi khổ mười. Mẹ tôi sức khỏe yếu lại mắc bệnh về tim mạch và huyết áp trái gió trở trời là bị ốm ngay. Ở bên đó, chẳng có người thân, một mình lủi thủi không ai chăm sóc. Đồ ăn mỗi nơi một khác, mẹ tôi ăn uống không quen chẳng bao giờ cảm thấy ngon miệng.

Mua đồ ăn Việt Nam thì đắt, mẹ tôi sợ mẹ ăn thì bớt mất tiền cho con. Công việc của mẹ tôi là trông trẻ, việc thì nhàn thôi nhưng mẹ luôn buồn vì chăm sóc con người ta tận tình còn con mình thì bơ vơ vắng bóng mẹ.

Nhớ chồng, nhớ con chỉ có thể gặp nhau qua những cuộc điện thoại, những dòng tin nhắn. Nhiều lúc mẹ nhớ nhà, buồn quá mà khóc, tôi chỉ muốn vút bỏ hết đi chạy đến bên ôm lấy mẹ nói rằng: “mẹ hãy về đi, con không đi học nữa đâu”. Tôi giận bản thân mình lắm, trách mình vô dụng chẳng biết làm gì giúp bố mẹ.

Tôi chưa bao giờ dám hỏi mẹ điều gì, chỉ tự hình dung trong đầu mẹ bên đó như nào, giờ này làm gì,... sợ hỏi sẽ khiến mẹ tủi thân.

Chắc rằng mẹ cũng luôn hình dung về mọi người năm tháng trôi qua hình dáng thay đổi ra sao. Mỗi lần chat với mẹ, nhìn những nếp nhăn hằn trên mắt mẹ tôi chỉ ước rằng có phép nhiệm màu hoán đổi tuổi thanh xuân của mình cho mẹ, bao khó khăn vất vả tôi xin nhận hết.

Cuộc đời mẹ lam lũ lo cho con cái, gia đình nhiều đến mức ở bên đất khách mẹ vẫn luôn dặn dò tôi được nghỉ về nhà dọn dẹp cho bố, kiểm tra sách vở cho em...có lẽ không lúc nào mẹ không lo toan.

Mỗi năm mẹ tôi chỉ được về nhà một lần vào dịp Tết, năm nay là năm thứ ba tôi đi học cũng là cái Tết thứ ba bố con tôi ngóng mẹ. Ngóng hoài, ngóng mãi cuối cùng cũng sắp đến Tết, mẹ sắp về

với bố con tôi, cả nhà tôi sắp được đoàn tụ rồi.

Tôi chẳng mấy khi hứa với mẹ điều gì, tôi chỉ dám âm thầm thực hiện chút một góp phần đền đáp công ơn to lớn của mẹ. Tôi sợ mình ba hoa quá mà không làm được sẽ khiến mẹ thêm buồn, sợ rằng nước mắt mẹ rơi mà không thể ở bên cạnh lau đi được.

“ Mẹ à! Mẹ cứ yên tâm làm việc bên đó nhé, bố, con và em ở nhà vẫn ổn”.

20 tuổi! Những người bạn cùng trang lứa luôn ước ao được xinh đẹp, giỏi giang, nhiều tiền,... còn tôi cũng muốn giỏi, cũng muốn có tiền, nhưng tôi cố gắng bằng khả năng của mình còn điều ước thì tôi dành cho bố mẹ. Luôn mong rằng bố mẹ mãi mạnh khỏe ở bên chị em tôi, mong cho nhanh đến Tết năm nay, năm sau và năm sau nữa khi tôi đã học xong, ra trường để mẹ về với quê hương, gia đình.

Anh Thư

Link bài viết: <https://nguoilambao.vn/public/tet-den-me-ve-ca-nha-doan-tu>